

и самъ добѣхъ славѣ; але сичко това така ся смѣси въ развратѣж-тѣ ми душѣ, дето не знаѣ да ли ся не очистила ты съ четыреятъ — годишно покаянїе.

«Азъ ся запознахъ съ млади луды главы на цариградскѣж-тѣ Евномиѣж. Тамъ азъ видѣхъ, какъ потѣкуватъ законъ онѣ, кои-то сѣ дѣжны со свок-то обхожданїе свято да го дрѣжжтъ.

«Трѣбѣ да ти кажѣ, Райно, че четыре години прѣди да идѣ на Цариградъ, дѣдо ти Симеонъ бѣше изгорилъ и съблѣкълъ Македонїѣж и Оракиѣж, и бѣше вече стигнѣлъ до Влахернѣж. Патрика-та и голѣмци-тѣ излѣзохѣ да го посрѣщжтъ съ даровы и да му ся молжтъ да стори миръ и да не разваля град-атъ, а той поиска да ся яви при него самы-атъ царь, като прѣдъ побѣдителя, и самъ-си да му проси миръ. Романъ бѣ дѣженъ да ся покори. Видишь ли до какво униженїе не стигнѣлъ новы Римъ. Сичкы-атъ дворъ и стража-та императорека прѣмѣнена спроваждаше Романа въ Симеоновы-тѣ чадѣры, народ-атъ глѣдаше отъ стѣны-тѣ цариградскы, какъ ся прѣклоняватъ грѣцкы-тѣ прапорци прѣдъ варваръ, а воиска-